

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστου Μακρί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
 Λαρ. Ἀνρίου, (συνέχεια). — Ἐρχμαρ - Σατριάρ: ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥ-
 ΚΟΣ, μετάφρασις Ἀντ. Φ. — Αἰσώπου: ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ,
 διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτίς

Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
 Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς ὃ ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἀρχεται συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἐξόχου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λάμπρου Ἐνυάλη ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς Κυρίας τῶν Καμελιῶν, τοῦ Μυθιστορημάτος τῆς Γυναικὸς καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀκούσας σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΔΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Οἱ κατάσκοποι παρετήρουν μετ' ἄκρας προσοχῆς τὸν θεράποντα, τὴν ἐπιστολὴν, καὶ τὸν ἐτοιμαζόμενον ν' ἀναγνώσῃ αὐτήν.

Ὁ βὼν Γκράφτ ἀπεσφράγισε βραδέως καὶ ἀνέγνωσεν· ἀλλ' ἐφάνη οὐδὲν ἐννοῶν· τὴν ἀνέγνωσεν ἐκ νέου καὶ ἡ ἐκπληξίς του ἠὺξάνεν εἰς πᾶσαν αὐτῆς συλλαβὴν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐψιθύρισε, αὐτὸ εἶνε πολὺ παράδοξον.

Ἦτο τόσον ἔντονος ἡ κραυγὴ αὐτῇ, ὥστε ὁ Γεράρδος παρὰ πάντας τοὺς νόμους τῆς ἔχεμυθείας καὶ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τὸν βὼν Γκράφτ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Οὗτος ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἐκλείσε καὶ συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν παρατηρῶν μετ' ἀπορίας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου.

Εἶτα ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις διελάμβανε τὰ ἐξῆς:

«Κύριε, ὑπεσχέθητε πεντακοσίας χιλιάδας λιβρῶν εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις σὰς ἀνήγγελλε μίαν σπουδαίαν εἰδησιν. Τὸ πο-

σὸν τοῦτο ἀνήκει εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ σὰς ἀναγγέλω πρῶτος ὅτι ὁ κ. Λουβοῦ ἀπέθανεν.

»Μετέβην εἰς Σαῖν - Κλου διὰ νὰ σὰς τὸ εἶπω, ἀλλὰ δὲν σὰς εὔρον. Παρεκάλεσα τὸν ὑπηρετὴν σας καὶ τὸν ἐπιστάτην σας νὰ μοῦ ἐπαφήσουν πιστοποιητικὸν ἐν τάξει συντεταγμένον. Ἐχω τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον βεβαίωσι ὅτι ἐγὼ ἐκόμισα τὴν εἰδησιν σήμερον τὴν 16 Ἰουλίου 1691, τὴν πέμπτην ὥραν παρὰ τέταρτον.

»Κατέχω πρὸς τούτοις τὸ γραμματίον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν γεγραμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ἰδιοχείρως παρ' ὑμῶν, τὸ ὅποιον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς Ροττερδάμην, ὅπου μεταβάνω διὰ νὰ σὰς περιμένω.»

Ὁ βὼν Γκράφτ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γεράρδον:

— Ποῖον εἶδομεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου πρὸ ὀλίγου; ἠρώτησε μὲ ἥθος ἐκπεπληγμένον.

— Τὸν κύριον Λουβοῦ, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος ἐκπληκτος διὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Πόσον διάστημα παρήλθεν ἔκτοτε;

— Πέντε λεπτὰ περίπου.

Ὁ βὼν Γκράφτ ἐστράφη πρὸς τὸν θεράποντά του.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σήμερον τὴν πρῶταν ἔφεραν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς Σαῖν-Κλου; ἠρώτησεν.

— Κατὰ τὴν τετάρτην καὶ τρία τέταρτα, κύριε.

— Καὶ ὁ κομιστὴς αὐτῆς σὰς ἐζήτησε νὰ ὑπογράψῃτε πιστοποιητικὸν;

— Ἐδέησε νὰ τὸ ὑπογράψωμεν, κύριε, εἶπε μυστηριωδῶς ὁ θεράπων.

Ὁ βὼν Γκράφτ ἐκθαμβος, ὡς νὰ διήρχετο νέφος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω!.. ἐψιθύρισε φρικίῳ. Πῶς!.. ὁ Λουβοῦ, ὁ ἀνθρωπος ὅστις ἔτρεχεν ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου...

Καὶ ἐνῶ ἐπεχείρει νὰ συστηματοποιήσῃ τὰς συγκεχυμένας ιδέας του φωνὴ αἰφνίδιος τοῦ Γεράρδου τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ.

Ἀνὴρ τις ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἐπλησίασε καὶ ὠμίλησε κρυφίως πρὸς τοὺς

κατασκόπους· οὗτοι πλησιάζοντες βαθμῶν ἀνὰ εἰς ἀπετέλεσαν κύκλον πέριξ τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ βὼν Γκράφτ, ἐνῶ ὁ ἀπεσταλμένος πλησιάζων εὐγενῶς πρὸς τὸν Λαβερνή:

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Γεράρδον, μίαν λέξιν νὰ σὰς εἶπω κατὰ μέρος, παρακαλῶ.

Ὁ Γεράρδος παρηκολούθησε βήματά τινα τὸν ἀποτεινόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, ὅστις προσέθηκεν:

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ παρακολουθήσετε ἀμέσως εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπου ὁ κύριος Λουβοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ;

— Ἐγὼ;... ἠρώτησεν ἐκπληκτος διὰ τὴν πρότασιν καὶ δυσπιστῶν ἀφ' ἑτέρου.

— Ὑμεῖς μάλιστα, ὁ Γεράρδος κόμης Λαβερνή...

— Ἀλλά...

— Ἀμέσως!

— Κύριε!.. εἶπεν ὁ Γεράρδος προσβληθεὶς ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ ἥθους τοῦ κατασκόπου καὶ ἐκ τῆς χλευαστικῆς αὐτοῦ ἐκφράσεως.

Καὶ ὀπισθοχωρήσας ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους.

— ὦ! μὴ διστάζετε, πρὸ πάντων δὲ μὴ φωνάζετε! εἶπεν ὁ ἀγνωστος νεῦν ταχέως πρὸς τοὺς περιεστῶτας ἀκολουθοῦς του, οἵτινες ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Γεράρδου καὶ τὸν ὤθησαν ἡ μᾶλλον τὸν ἀπήγαγον ἀνόρπιστον εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ὁ κόμης εἶχεν ἤδη γείνει ἀφαντος καὶ ὁ βὼν Γκράφτ, ἐκπληκτος, ἐκθαμβος ἵστατο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του μετὰ τοῦ θεράποντός του.

— Ἄν ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὀλλανδός, προχωρῶν καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ μαρκεσία θὰ ἐννοήσῃ βεβαίως τί συμβαίνει. Ἄς παραδώσω εἰς αὐτὴν ὅ,τι μοῦ γράφουν καὶ ἄς διηγηθῶ αὐτῇ, ὅ,τι εἶδα.

Ἐνῶ ἐπορεύετο ἡμποδίσθη παρὰ τινος ἀτόμου τεταραγμένου, διεσχισμένου, αἵματοφόρου, ὅστις ἔλαβε τὰς χεῖράς του κράζων:

— Ἄ, κύριε!.. σεῖς εἴσθε;.. ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος;

— Μπα! εἶνε ὁ ταλαίπωρος νέος, τὸν